

dér, det virker. Internationalt samarbejde på mellemstatslig basis har vi masser af; det flytter ikke de store brikker.

(Kort bemærkning).

**Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg må sige, jeg stadig er dybt bekymret over hr. Klaus Hækkerups forsøg på at forklare omstændighederne omkring vetoretten, og hvad der skete i 1986.

Vi andre, som deltog i dette arbejde i Markedsudvalget dengang og tog det meget alvorligt, slog fast i den beretning, som blev forelagt for Folketinget som forudsætning for Folketingets godkendelse af Traktaten efter folkeafstemningen, at vetoretten er en af forudsætningerne for det danske EU-medlemskab, og det ville vi naturligvis ikke have fastslået i denne sammenhæng, hvis vi alle sammen havde siddet og haft den tanke, at det jo ikke var nogen realitet, at det jo bare var noget, vi sagde for at føre befolkningen bag lyset.

Jeg synes ikke, hr. Klaus Hækkerup behandler sagen med den alvor, som den fortjener, og jeg synes, at han nu giver udtryk for en holdning til vetoretten, som ikke er acceptabel, og som i hvert fald vil blive husket af Enhedslisten, hvis vi på et senere tidspunkt skal være med til at godkende fremgangsmåder i forbindelse med f.eks. at tage et folkeafstemningsresultat til efterretning. Så ville vi ikke bagefter fra dem, som vi har været med til at klarlægge grundlaget sammen med, have at vide, at det, som vi var med til at skrive dengang, ikke betød noget, det var ikke alvorligt ment.

Nu siger hr. Klaus Hækkerup, at sådan skal jeg ikke opfatte det. Jeg håber heller ikke, at det var sådan, jeg skulle opfatte det – det håber jeg bestemt ikke. Men jeg bliver meget bekymret over den fremstilling vedrørende vetoretten, som hr. Klaus Hækkerup kommer med.

Min taletid tillader mig ikke at besvare de øvrige spørgsmål, men vi får jo lejlighed til at tage det op under debatten om bl.a. miljøgarantien den 23. marts.

**Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):** Kun den lille korte bemærkning, at der ikke vedrørende Luxembourgforliget er sket noget som helst, der ændrer karakteren eller indholdet af Luxembourgforliget siden 1986.

(Kort bemærkning).

**Kent Kirk (KF):**

Det er jeg selvfølgelig enig med udenrigsministeren i, men jeg synes også, at det skal siges her fra talerstolen, at hr. Klaus Hækkerups fremstilling er jo ikke forkert, for så længe der er et antal lande, der udgør et blokerende mindretal, der siger, at Luxembourgforliget er i kraft, så vil de også støtte hinanden i at bruge det, og dermed vil de også kunne stoppe en beslutning i Ministerrådet.

Det er realiteterne, og derfor har Danmark altid støttet, selv om vi i substansen måske ikke har været enige. Hvis Storbritannien har påkaldt sig vetoretten, har vi sagt, at så afholder vi os fra at stemme i den sag, fordi vi respekterede Luxembourgforliget. Så derfor er hr. Klaus Hækkerups fremstilling jo ikke forkert. Det er den måde, det fungerer på i praksis.

Må jeg så sige til hr. Keld Albrechtsen om subsidiaritetsprincippet: Jo, vi er meget interesseret i det, men jeg er altså også nødt til at sige, at da Enhedslistens beslutningsforslag er så vidtgående, som det er, kan vi ikke støtte det. Men der er da elementer i beslutningsforslaget, som vi er fuldstændig enige i, og hr. Keld Albrechtsen er jo heller ikke usikker med hensyn til, at det er den konservative holdning.

Vi mener, at der skal sættes hegnspæle i forhold til, hvad der er EU's virkefelt, og hvad der er det nationale virkefelt. Og når vi skal i gang med forhandlingerne om det fælles memorandum, vil vi bestræbe os på at finde de rigtige steder at sætte disse hegnspæle. Men jeg er da også overbevist om, at her vil vi ikke blive enige med Enhedslisten om, hvor hegnspælene skal stå. Enhedslistens mål er jo at sætte hegnspælene sådan, at EU-samarbejdet ikke eksisterer mere.

(Kort bemærkning).

**Klaus Hækkerup (S):**

Jeg skal da beklage, at jeg ikke brugte min ordførertale og den tid, jeg havde dér, til at repetere for hr. Keld Albrechtsen, hvad Luxembourgforliget går ud på. Jeg vil tillade mig nu at læse det op, så vi kan få en debat på baggrund af det. Luxembourgforliget siger – og jeg citerer her fra Claus Gulmanns og Karsten Hagel-Sørensens bog »EF-ret«:

»Når meget vigtige interesser for en eller flere medlemsstater står på spil i forbindelse med afgørelser, der kan træffes med stemmeflerhed på forslag af Kommissionen, vil Rådets med-